

РЕШЕНИЕ

№ 186

гр. Харманли, 22.11.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ХАРМАНЛИ в публично заседание на двадесет и шести октомври през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: ГЕОРГИ Г. ГЕОРГИЕВ

при участието на секретаря ГАЛИНА П. ИВАНОВА
като разгледа докладваното от ГЕОРГИ Г. ГЕОРГИЕВ Гражданско дело № 20235630100068 по описа за 2023 година

Производството е по реда на Глава XXXI от ГПК

Обстоятелства по исковата молба

Производството е образувано по искова молба подадена от „Топлофикация София“ ЕАД, ЕИК ****, със седалище и адрес на управление гр. София, ул. **** против Д. М. К., ЕГН*****, с адрес гр. Харманли, ул. ****, която съдържа обективно кумулативно съединени искове по чл. 422 вр. чл. 415, ал. 1 ГПК вр. чл. 150 ЗЕ, чл. 186, ал. 2 ЗЗД и чл. 422 вр. чл. 415, ал. 1 ГПК вр. чл. 86, ал. 1 ЗЗД.

Обстоятелства, на които ищецът основава претендираното право и предявения иск-Ищецът твърди, че на 28.07.2021г. е депозирал заявление за издаване на заповед за изпълнение по чл. 410 от ГПК против ответника за следните суми: сумата в размер на 2184,99 лева – главница за топлинна енергия за периода от м.май 2018 г. до месец април 2020г. в имот с адрес гр. София, община Искър, ж.к. ****, сумата в размер на 14,94 лева – главница за дялово разпределение въз основа на общите условия на кредитора за периода м.юни 2018г. до месец април 2020г., ведно със законната лихва върху главниците от 28.07.2021г. до окончателното изплащане на вземането, сумата в размер на 295,35 лева – мораторна лихва върху главниците за топлинна енергия за периода от 15.09.2019г. до 13.07.2021г., сумата в размер на 3,02 лева – мораторна лихва върху

главниците за дялово разпределение за периода от 31.07.2018г. до 13.07.2021г. По така подаденото заявление било образувано ч.гр.д. № 44332 по описа за 2021г. на СРС, 118 състав била издадена заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК от 22.10.2021г. по ч. гр. д. № 44332 по

описа за 2021г. на СРС. В срока по чл. 414 от ГПК

длъжникът депозирал възражение срещу заповедта, поради което на ищеца е било указано да предяви искове относно вземанията си, което указание се изпълнявало с депозирането на настоящата искова молба.

Ищецът твърди, че ответникът по отношение на топлоснабдения имот – апартамент № 22, находящ се в гр. София, община Искър, ****, бил клиент на топлинна енергия за битови нужди по смисъла на § 190 и § 1, т. 2а от ДР на

Закона за енергетиката /ЗЕ/. Според чл. 150, ал. 1 от ЗЕ продажбата на топлинна енергия за битови нужди от топлопреносното предприятие се осъществявала при публично известни общи условия на ищеца. Общите условия влизали в сила в едномесечен срок от публикуването им в един централен и един местен ежедневник и имали силата на договор между топлопреносното предприятие и потребителите на топлинна енергия, без да е необходимо изричното им приемане от страна на потребителите. Посочените общи условия според ищеца били влезли в сила и по отношение на ответника, доколкото не били упражнени правата по

чл. 150, ал. 3 от ЗЕ (чл. 106а, ал. 3 от ЗЕЕЕ). Съгласно клаузите на тези общи условия купувачите на топлинна енергия, какъвто бил и ответника, били длъжни да заплащат месечните дължими суми за топлинна енергия в 45-дневен срок след изтичане на периода, за който се отнасят.

Ответникът използвал доставената му топлинна енергия през исковия период, но и до момента не бил погасил задълженията си. С общите условия било регламентирано, че не се начислява лихва върху

прогнозните стойности през отоплителния сезон, а такава се начислява в случай, че клиентът изпадне в забава след изтичане на 45-дневен срок от датата на публикуване на общата фактура за съответния отоплителен сезон. С изтичането на последния ден от месеца ответникът изпадал в забава за тази сума и на основание чл. 86, ал. 1 от ЗЗД била начислявана законна лихва върху дължимите суми. С ОУ от 2016 г. било установено, че клиентите са длъжни да заплащат месечните дължими суми за ТЕ в 45-дневен срок от датата на публикуването им на интернет страницата на дружеството. Съгласно ОУ от 2016 г. „Топлофикация София” ЕАД начислявала обезщетение за забава в размер на законната лихва само за задълженията по изготвените изравнителни сметки. От 10.07.2016 г. (влизането в сила на ОУ от 2016 г.) дружеството ежесечно удостоверявало публикуването в интернет страницата на данни за дължими суми за ТЕ в присъствието на нотариус, като се съставяли констативни протоколи, удостоверяващи явяването на нотариус и извършените действия по публикуване на данни за дължими суми за ТЕ, чрез осигуряване на интернет достъп до индивидуалните партии на битовите клиенти в масивите на дружеството, който достъп се осъществява чрез официалната уеб-страница на ищца.

Ищецът сочи, че на основание чл. 139 от ЗЕ разпределението на ТЕ между клиентите в СЕС се извършвало по системата за дялово разпределение при наличието на договор с лице, вписано в публичния регистър по чл. 139а от ЗЕ. В настоящия случай, в изпълнение на разпоредбата на чл. 138б от ЗЕ, собствениците в СЕС, в която се намирал имотът на ответника, били сключили договор за извършване на услугата дялово разпределение на ТЕ с “Техем сървисис” ЕООД. Съгласно чл. 32, ал. 1, т. 2 от ЗЕ сумите за ТЕ за процесния имот били начислявани от “Топлофикация София” ЕАД по

прогнозни месечни вноски, като след края на отчетния период били изготвени изравнителни сметки от фирмата, извършваща дяловото разпределение на ТЕ в сградата — “Техем сървисис” ЕООД на база реален отчет на уредите за дялово разпределение в съответствие с разпоредбите на Наредба № 16-334 от 06.04.2007 г. за топлоснабдяването (обн. ДВ бр. 34 от 24.04.2007 г.).

Съобразно изложените доводи ищецът претендира приемане за установено по отношение на ответника съществуването на вземанията на ищеца към него, за които е издадена заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК от 22.10.2021г. по ч. гр. д. № 44332 по описа за 2021г. на СРС, както и направените съдебни разноски.

Обстоятелства, на които ответникът основава възраженията си: В едномесечния срок по чл. 131, ал. 1 от ГПК е депозиран писмен отговор на искова молба, с които се оспорват допустимостта и основателността на предявените искове.

Ответникът твърди, че не е пасивно процесуално легитимиран по предявените искове, тъй като не е установено дали е приел наследството на М. К., както и дали М. К. е приел наследството оставено му от А. Б..

На следващо място се оспорва твърдението, че в процесния имот е употребявана топлинна енергия и съответно да е възникнало задължението за заплащане на такава. Прависе възражение за погасяване по давност на претендираните главни и акцесорни вземания.

Ответникът оспорва авторството на представения по делото протокол по гр.д. №6565/1994г. по описа на Софийски районен съд, като твърди, че подписите, положени за „спогодили се“ на първа страница от протокола не принадлежат на лицата А. Б., Р. Х. и С. Б.. Твърди, че положеният за „районен съдия“ подпис не принадлежи на лицето А. И., както и че същото през месец май 1995г. А. И. не е заемал длъжността съдия в Районен съд - гр. София. Оспорва обстоятелството посоченият протокол да е изготвен в присъствието на лице, заемало длъжността „секретар“ в Районен съд - гр. София, както и че през месец май 1995г. лицето, подписало протокола за „секретар“, е заемало длъжността секретар в Районен съд - гр. София. Счита, че документът не е представен в заверен препис, доколкото заверката за вярност с оригинала не била положена от лицето Д.Боева.

Ответникът твърди, че А. Б. никога не е била придобивала правото на собственост върху целия процесен недвижим имот.

На следващо място се оспорва представено писмо от Столична община, район „Искър“. Ответникът твърди, че същото не е подписано от лицата, посочени за негови автори. Твърди, че Ивайло Цеков не е заемал длъжността кмет на Столична община - район „Искър“ на

05.06.2015г. и съответно не е бил компетентен да издаде писмото. Аналогични са твърденията и по отношение на Т. Н., М. Ч., С. А..

Ответникът счита, че лицето А. К.а Б., посочено в т.15 от писмото, не е идентично с лицето А. К.а Б. с ЕГН *****, посочено в удостоверението за наследници. Ответникът оспорва авторството и на представеното с исковата молба удостоверение

с № 7000-735/01.07.2011г, на Столична община - район „Искър“, тъй като не било подписано от лицето, сочено като негов издател. Твърди, че Й. Т. не е

заемал длъжността кмет на Столична община - район „Искър” и на 01.07.2011г. не е разполагал нито с правомощието да издаде удостоверение, нито с правомощието да удостовери посочените в него факти.

Ответникът твърди, че представеният по делото протокол от общо събрание от 20.08.2002г. и документираните в протокола решения са нищожни, тъй като общото събрание било проведено в нарушение на изискванията за кворум и мнозинство, предвидени в разпоредбата на чл.4, ал.2 от приложимия през 2002г. Правилник за управлението, реда и надзора в етажната собственост. Предвид нищожността на тези решения лицата И. Ц. и Й. Й. не били овластени с правомощието да сключат договор с „Техем Сървисис“ ЕООД от името и за сметка на етажната собственост.

Навеждат се и други основания за нищожност на протокола, а именно същият бил подписан от лице, което не е било нито собственик, нито ползвател на самостоятелно правно основание на самостоятелен обект в етажната собственост, нито е имало качеството орган на управление на етажната собственост, поради което не пораждал правни последици.

Оспорва се и представеният списък към протокола. Твърди, че на 20.08.2002г. посочените в списъка лица са били собственици или ползватели на самостоятелно правно основание на самостоятелен обект в същата етажната собственост, в която се намира посоченият в исковата молба недвижим имот. Според ответника посочените в списъка лица не са имали правото да участват в общото събрание на етажната собственост, в която се намира посоченият в исковата молба недвижим имот. Посочва, че положените в колона 11, на редове от 1 до 23 подписи не принадлежали съответно на: Й. М., Благой

Маринополски, П. М., З. Т., Н. А., К. Ф., С. С., Ю. А., Г. К., В. А., В. Ц., Р. Г., В. Я., Д. Д., М. З., П. В., П. С., Х. Ц., И. Ц., М. Ц., Н. К. и Г. А..

Оспорва се автеничността и на договор № 3027 от 22.08.2002г. Положенията за „възложител” подписи не принадлежали на лицата И. Ц. и Й. Й., както и положението за „изпълнител” подпис не бил на лицето Румен Михайлов. Твърди, че И. Ц. и Й. Й. не са били овластени с правомощието да сключат договора от

името и за сметка на етажната собственост.

Третото лице помагач на ищеца „Техем Сървисис“ ЕООД намира предявените претенции основателни.

Обстоятелства по делото

Ищецът представя на 28.07.2021г. заявление за издаване на заповед за изпълнение по чл. 410 от ГПК против ответника като разделна отговорност с още две лица/по една трета за всяко/ или само за Д. М.: сумата в размер на 2184,99 лева – главница за топлинна енергия за периода от м.май 2018 г. до месец април 2020г. в имот с адрес гр. София, община Искър, ж.к. ****, сумата в размер на 14,94 лева – главница за дялово разпределение въз основа на общите условия на кредитора за периода м.юни 2018г. до месец април 2020г., ведно със законната лихва върху главниците от 28.07.2021г. до окончателното изплащане на вземането, сумата в размер на 295,35 лева – мораторна лихва върху главниците за топлинна енергия за периода от 15.09.2019г. до

13.07.2021г., сумата в размер на 3,02 лева – мораторна лихва върху главниците за дялово разпределение за периода от 31.07.2018г. до 13.07.2021г. Въз основа на представеното заявление е образувано ч.гр.д. № 44332 /2021г. на СРС, 118 състав и е издадена заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК от 22.10.2021г. по ч. гр. д. № 44332 по описа за 2021г. на СРС.

Издадената заповед касае, съобразно заявлението осъждане на Д. М. К., М. П. Н. и Н. П. К.. всеки един от тях да заплати на „Топлофикация София“ ЕАД по една трета от 6 554.98 лева – главница за топлинна енергия за периода от м. май 2018 г. до месец април 2020г. в топлоснабден имот с адрес гр. София, община Искър, ж.к. ****,

ведно със законната лихва от 28.07.2021 г. до изплащане на вземането, всеки по една трета от 886.05 лв. мораторна лихва за периода 15.09.2019 г. до 13.07.2021 г., всеки по една трета от 44.82 лева цена за извършена услуга дялово разпределение за периода 01.06.2018 г. до 30.04.2020 г. ведно със законната лихва от 28.07.2021 г. до изплащане на вземането, всеки по една трета от 09.07 лева мораторна лихва за периода от 31.07.2018 г. до 13.07.2021 г. върху вземането за услуга дялово разпределение и всеки един по една трета от разносните по делото-държавна такса от 149.90 лева и юрисконсултско възнаграждение от 50 лв.

В срока по чл. 414 от ГПК длъжникът представя възражение срещу заповедта, поради което на ищеца е указано да предяви искове относно вземанията си, в резултат на което е осъществено предявяването на настоящата искова молба.

Съобразно представено удостоверение за наследници от Столична община А. К. а Б., починала на 19.П.2000 г. е оставила за наследници Н. П. К., М. П. И., и Д. М. К..

Видно от удостоверение за пълни данни от НБД „Население“ А. Б. е починала на 19.02.2000 г., като е имала съпруг Н. П. Б., и двама братя П. К. К. и М. К. К., всици починали.

Съобразно удостоверение от 10.05.2023 г. на Столична община за наследници М. К. К. е починал на 16.02.2004 г. и е оставил за свой наследник сина си Д. М. К..

Представена е по делото и фактура 1005554897/31.07.2020 г. издадена от ищеца като доставчик и получател А. Б. относно договорна сметка 2100337467, № на инсталация 4000081157, абонатен №131266 на обща стойност 3 140.26 лева за отопление и топла вода за процесния апартамент и с отчетен период 01.05.2019 г. до 30.04.2020 г.

Между „Топлофикация София“ ЕАД и „Техем сървисис“ ЕООД на 03.06.2020 г. е сключен договор, по силата на който топлофикационното дружество възлага на второто да извършва дялово разпределение на топлинна енергия в сгради етажна собственост, съобразно приложение.

Съобразно изготвеното заключение на вещото лице по назначената съдебно техническа експертиза отчетената топлинна енергия по общия топломер в етажната собственост на процесния апартамент възлиза както следва-май.2018 г.- април 2019 г.-359 750 КВЧ и за май 2019-април 2020-338 890 КВЧ. Вещото лице извежда, че разпределението на топлинната енергия относно процесното жилище е осъществено от „Техем сървисис“ ЕООД съобразно изискванията. Експертизата точно извежда стойностите

относно изравнителните сметки от това дружество за този апартамент по количества и периоди, като посочва и размерите на дължимите суми относно ползвана топлинна енергия-за периода май 2018 до април 2019 г. те са 3 593.71 лв. с ДДС и 2 994.76 лв. без ДДС; за периода май 2019 г.-април 2020 г.- 2 819.63 лв. с ДДС и 2 349.70 лв. без ДДС или общо за двата периода 6 413.55 лв. с ДДС, респ. 5 344.45 лв. без ДДС. Заключение то извежда, че количеството за топлинна енергия за технологични разходи относно процесния обект са отчислени за сметка на топлофикационното дружество и не са включени като задължение на абоната. Вещото лице извежда и че общия топломер с идентификационен номер 4018039 е преминал метрологични проверки съобразно Закона за измерванията на 17.01.2017 г. и 25.01.2019 г.

Приетата по делото съдебно-счетоводна експертиза извежда, че заявените за плащане суми от ищеца за топлинна енергия за процесния период не са платени. Според експертизата месеците, през които са въвеждани в информационната система на ищеца изравнителни сметки, изготвени от фирмата за дяловото разпределение за процесния имот и период, като стойности са реално консумирана топлинна енергия възлиза на 6 502.55. Сумите за топлинна енергия, които следва да се приспаднат според изравнителните сметки били в общ размер на 193.48 лева. Общо начислената сума била в общо размер на 6 413.35 лв. с ДДС, като законна лихва върху главницата възлиза на 1 318.36 лв.

Правни съображения

Предявените обективно кумулативно съединени искове по чл. 422 вр. чл. 415, ал. 1 ГПК вр. чл. 150 ЗЕ, чл. 186, ал. 2 ЗЗД и чл. 422 вр. чл. 415, ал. 1 ГПК вр. чл. 86, ал. 1 ЗЗД от „Топлофикация София“ ЕАД против ответника Д. М. К., ЕГН *****, с адрес гр. Харманли, ул. **** са неоснователни и следва да се отхвърлят изцяло.

Съобразно чл. 153 ал. I от Закона за енергетиката само присъединени към абонатна станция на топлофикационното дружество собственици или титуляри на вещно право на ползване в сграда етажна собственост са адресати на задължението да заплащат осигурената им топлинна енергия.

Същевременно съгласно т. 1 от Тълкувателно решение от 17.05.2018 г. по тълк. д. № 2/2017 г., ОСГТК, клиенти на топлинна енергия за битови нужди могат да бъдат и правни субекти, различни от посочените горния текст, ако ползват имота със съгласието на собственика или носителя на вещното право на ползване, за собствени битови нужди, и са сключили договор за продажба на топлинна енергия за този имот при общите условия на топлопреносното предприятие.

В случая предмета на делото не обхваща втората хипотеза на възможни страни по договорното отношение с топлофикационното дружество, изведена от решението на ВКС. Поради това и следва да се установи изначално и предвид направените възражения с отговора на исковата молба и разпределената доказателствена тежест, дали ответникът Д. К. има статута на собственик на процесния имот или е титуляр на вещното право на ползване върху същия.

В рамките на проведеното доказване в хода на производството не се установява същият да има тези качества, поради което и не може да е страна

по договорни отношения с „Топлофикация София“ ЕАД спрямо апартамент в гр. София, община Искър, ж.к. ****.

От събраните по делото надлежно доказателства с приложение на режима по чл.183 от ГПК/л.82 и л.271/ не може да се изведе,че това жилище е собственост на сочената от ищеца и отразена в представените от него документи като титуляр на партията А. К..а Б.,или че същата е негов ползвател за процесния период на претенцията.Няма изрично доказателство,което да налага такъв несъмнен извод.Без значение е в случая обстоятелството,че Б. се води титуляр по документите на ищеца,тъй-като няма ангажирани доказателства за първично или оригинално придобиване на собствеността от същата,респ. на правото на ползване.

От друга страна безспорно е,че А. Б. е починала на 19.ІІ.2000 г. и е оставила за наследници Н. П. К.,М. П. И. и Д. М. К.,дневни племенници.Последният се явява наследник на баща си М. К. К.,починал на 16.02.2004 г. От представените удостоверения за наследници на Столична община по делото се извежда,че след смъртта си А. Б. е оставила редом с другите наследници и брат си М. К. К.,като пряк наследник.Едва след неговата смърт на 16.02.2004 г. негов наследник става ответника Д. М. К..Съобразно извършеното възражение чрез оспорване от ответната страна на приемане на наследството на А. Б. от страна М. К. от една страна и в последствие приемане на наследството от Д. К. на наследството от М. К.,дадените изрични указания по разпределение на доказателствена тежест на тези обстоятелства в полето на ищеца,и липсата на ангажирани в тази насока доказателства,то не може да се приеме за несъмнено установено по делото,че наследодателят на ответника е извършил такова приемане на наследството от А. Б.,което от своя страна е прието от Д. К..Следва да се посочи и че приемането на наследството от посочените две лица се явява благоприятен за ищеца положителен факт в настоящото дело, на който той основава иска си и поради това подлежи на доказване от него, съгласно чл. 154, ал. І ГПК.Не е осъществена и възможността от страна на ищеца във връзка с разпределената в тази насока тежест на доказване по чл.51 ал.І изпр.2 от ЗН.Следователно няма доказателства,че ответникът е придобил тези наследства в режима на чл.48 от ЗН. Придобиването на наследството се осъществява по два начина-формален-с писмено заявление до районния съдия или когато се извършии действие от наследника,което несъмнено предполага намерението му да осъществи такова приемане или когато същият укрие наследствено имущество.Нито една от тези хипотези на чл.49 от ЗН не се доказаха по делото като поведение на бащата на ответника М. К. по отношение на откритото наследство от А. Б.,респ. от страна на Д. К. по отношение на откритото наследство от баща му М. К..В тази насока следва да се съобрази и че адресната регистрация по постоянен и настоящ адрес на ответника е съвсем различна от апартамент в гр. София, община Искър, ж.к. ****,а е в друго населено място-гр.Харманли,**** от 28.02.2000 г.,за разлика от другите двама адресати на издадената заповед за изпълнение,наследници на наследниците на сочената А. Б.,което е още един аргумент,че няма надлежно установени действия по приемане на наследството от ответника по отношение на процесния апартамент. Формалното отразяване на дадено лице в съответните регистри като наследник,не означава,че то е и приело съответното наследство,оставено му от наследодателя.В случая не само това не се установява по отношение на Д. К. спрямо баща му,но и също така не се установява,че и последният е приел наследството от А. Б..За последната както

се посочи по-горе няма несъмнени доказателства, че е собственик на отопляемият от дружеството ищец апартамент, за който са формирани вземанията.

Ето защо не се и доказва, че ответникът е собственик, респ. титуляр на вещно право на ползване по отношение на процесния апартамент, поради което същият и не е страна по договорни отношения с „Топлофикация София“ ЕАД за доставка на топлинна енергия през процесния период. Следователно Д. К. не е задължено лице по соченото вземане от страна на ищеца.

Предвид на изложеното предявените искове са неоснователни. Съобразно чл. 78 от ГПК ще следва ищецът да заплати на ответника сумата от 750 лв. по делото за адвокатски хонорар, който е прекомерен съобразно правната и фактическа сложност на делото.

Водим от горното Районен съд-Харманли

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ като неоснователни и недоказани предявените обективно кумулативно съединени искове по чл. 422 вр. чл. 415, ал. 1 ГПК вр. чл. 150 ЗЕ, чл. 186, ал. 2 ЗЗД и чл. 422 вр. чл. 415, ал. 1 ГПК вр. чл. 86, ал. 1 ЗЗД от „Топлофикация София“ ЕАД, ЕИК****, гр. София **** против ответника Д. М. К., ЕГН *****, с адрес гр. Харманли, ул. **** за признаване съществуването на вземането по заповед №16226/22.10.2021 г. за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК по ч. гр. д. № 44332 по описа за 2021г. на СРС – за сумата в размер на 2184,99 лева – главница за топлинна енергия за периода от м. май 2018 г. до месец април 2020г. в имот с адрес гр. София, община Искър, ж.к. ****, сумата в размер на 14,94 лева – главница за дялово разпределение въз основа на общите условия на кредитора за периода м. юни 2018г. до месец април 2020г., ведно със законната лихва върху главниците от 28.07.2021г. до окончателното изплащане на вземането, сумата в размер на 295,35 лева – мораторна лихва върху главниците за топлинна енергия за периода от 15.09.2019г. до 13.07.2021г., сумата в размер на 3,02 лева – мораторна лихва върху главниците за дялово разпределение за периода от 31.07.2018г. до 13.07.2021г.

ОСЪЖДА „Топлофикация София“ ЕАД, ЕИК****, гр. София **** да заплати на Д. М. К., ЕГН *****, с адрес гр. Харманли, ул. **** разноси по делото от 750 лева.

РЕШЕНИЕТО може да се обжалва по въззивен ред пред Окръжен

съд-Хасково в двуседмичен срок от съобщаването му.

Съдия при Районен съд – Харманли: _____